

ЗОРЯ

Справжня відповідальність буває тільки особистою...

Ф. Іскандер

Вона була удостоєна звання Героя Соціалістичної Праці, нагороджена орденом Леніна і орденом «Знак Пошани» та численними медалями. Також її неодноразово обирали народним депутатом Верховної Ради СРСР, УРСР та Верховної Ради України. А нам варто підкреслити, що у ті часи такі високі звання і нагороди абикому і аби за що не давали.

Аліна Петрівна Ведмідь народилась 28 червня 1940 року у селі Салів Хутір на Миронівщині. Дівчинці ледве-ледве виповнився рік, як почалась війна. Тож доля випала Аліні така, як і усім дітям воєнного лихоліття: і голод, і холод, і нестатки. Як і більшість її однолітків росла без батька, хоч він не загинув, а просто не повернувся у сім'ю. Тож працювати Аліна почала із самого пупка, як у народі кажуть. А коли закінчила семирічну школу, то вирішила,

що подальшу освіту здобуватиме у Маслівському с/г технікумі. І не тільки тому, що це відносно недалеко від дому: усього якихось 8 кілометрів. Їх можна було, та власне і доводилось, долати пішки. Суть у тому, що дівчина усім своїм єством тяглась до землі. Цей чорний агат у коштовній оправі салівської природи прикипів до її ще зовсім юної душі назавжди. А вірніше - вона до нього. Інші рвалися із села у місто, подалі від важкої селянської праці із її копійчаною оплатою. Аліну ж робота від зорі і до зорі не лякала. Аби тільки ті зорі, посіяні у найродючіший в Європі чорнозем, приносили державі економічну міць, а замучене село дочекалось нарешті достойного добробуту.

Маслівський с/г технікум Аліна Хідько закінчила у 1957 році. Через тридцять із лишнім літ про навчання у Маслівці вона згадуватиме так: «Технікум озброїв мене чудовими знаннями, і про це можна багато говорити. Але я хочу сказати про інше: цей заклад не тільки вчить, він ще й виховує. Адже сюди прибувають різні за віком випускники шкіл. Я, наприклад, прийшла після семирічки, в 13 років. Такими ж дітьми були і більшість моїх однокурсників. І саме викладачі допомагали нам засвоювати правила поведінки в колективі. Учили умінню відстоювати свою думку і разом із тим поважати думку інших. Прищеплювали нам почуття поваги до товаришів. Завдячуючи їм, ми усвідомили, якою має бути справжня дружба і як її потрібно цінувати. Такі людські якості необхідні усім. А керівникам – особливо...». Даючи це інтерв'ю обласній газеті «Київська правда» із нагоди 70-ї річниці від часу заснування Маслівського аграрного закладу, Аліна Петрівна ніскільки не кривила душею. Адже Маслівський технікум для травмованого війною та супутніми життєвими негараздами підлітка став справжньою другою домівкою. Саме із цих стін Аліна вийшла уже цілком сформованою, упевненою в собі особистістю. У Маслівці дівчина не тільки отримала диплом агронома. Тут вона остаточно переконалась, що зробила правильний життєвий вибір і тому уже ніколи не поверне із вибраної нею дороги. А якщо потрібно буде, то і життя за неї віддасть. Так воно, врешті, і вийшло.

Трудова біографія Аліни Ведмідь почалась на посаді агронома у колгоспі села Синиці на Богуславщині. Господарство мало дуже символічну назву - «Перемога». Бо без перемоги, таки справді, своєї зорі не досягнеш, не здобудеш. Ще буде в житті Аліни Петрівни і середня школа у селі Саливонки Васильківського району на Київщині, і Український центр випробувань сільськогосподарської техніки, де вона пройде шлях від лаборанта до інженера-економіста. Роботу Аліна Петрівна поєднуватиме із навчанням в Українській с/г академії, випускницею якої стане у 1967 році. А у 1977 році Аліна Ведмідь

очолить колгосп «Зоря» у тих же Саливонках, де вона раніше працювала викладачем трудового навчання. Під її керівництвом «Зоря за усіма виробничими показниками займатиме одне із найперших місць в області. У ці роки старшим і мудрим радником для Аліни Петрівни стане свекор, Опанас Тимофійович Ведмідь.

Не можна не згадати, що батько та син Ведмеді також навчались у Маслівці. У 1958 році Анатолій Опанасович та Опанас Тимофійович здобули тут спеціальність техніка-механіка. Тільки син на стаціонарі, а батько на заочному відділенні. Замолоду Опанасу Ведмедю опанувати фахову освіту не дала війна. Бойовий шлях політрука Ведмеда проліг від Києва до самого Берліна. А у визвольних операціях 1944/1945 років йому і полком довелось командувати. Тож піднімати поруйноване війною господарство фронтовик узявся так само відчайдушно як і воював. Він очолював колгосп ім. Ілліча та колгосп «Радянська Україна» на Васильківщині, радгосп «Унавський» на Фастівщині, керував відділком Синявського цукрозаводу на Рокитнянщині. Словом, Аліні Петрівні було на кого рівнятись. Але у 1969 році Опанаса Тимофійовича не стало: війна та непосильна праця дались взнаки. Та трудову звитягу славного господарника продовжила і гідно пронесла через усе своє життя його невістка, а по суті названа дочка Аліна. У 1990 році Аліні Петрівні Ведмідь було присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці. Цей рік завершив цілу епоху та і весь пов'язаний із нею відрізок її життя. Про ті часи вона згадуватиме потім із світлим сумом, називаючи їх «колгоспним етапом на ниві сільськогосподарського виробництва». А про часи прийдешні орденоноска говоритиме з вистражданим болем і гіркотою.

Буремні 90-ті роки зруйнували усі наші суспільно-економічні підвалини, тобто той фундамент, до якого ми так звикли та пристосувались. Прекрасна за своєю суттю свобода обернулася економічним хаосом і суцільною безвідповідальністю. Радикальні, але необдумані реформи у сільському господарстві привели до його занепаду. Напрацьоване руками багатьох поколінь майно колективних господарств просто безсоромно розкрадалось. Мало якому аграрному підприємству за таких штурмів вдалось втриматись на плаву і не піти на дно. Але серед тих, хто вистояв, був і виробничий кооператив «Агрофірма «Зоря» Аліни Ведмідь. У 2004 році усі 1572 працівники кооперативу отримали Державні Акти на право приватної власності на землю та майнові сертифікати. На своїх 4600 га орної землі «Зоря» вирощувала для держави хліб, продаючи його по 11-13 тисяч тонн на рік. Цукрової сировини підприємство виробляло по 50-55 тисяч тонн. Дарницький м'ясокомбінат щодня купував тут по 10 тонн високоякісної сировини. Виходило так, що серед руїни реформованого АПК «Зоря» зігрівала землю, як гріє її сонце після довгої і лютої зими.

Варто зазначити, що у 90-ті роки на Київщині таким островом господарчого благополуччя був і Маслівський радгосп-технікум. Його насінницька галузь процвітала і давала солідні прибутки. Та такі, що їх вистачало навіть на розвиток інфраструктури села. Один із найяскравіших цьому прикладів – газифікація Маслівки за рахунок радгоспу. І мова про якусь опіку з боку можновладців тут буде абсолютно недоречною. У цьому сенсі якраз потрібно говорити про ділові якості керівника того чи іншого агропідприємства. Та і про людські також. Про його здатність мислити і працювати творчо, із креативом. Про рівень його відповідальності у діях та вчинках. А загалом – про ступінь самовідданості справі і суспільним інтересам. Врешті, про особисту мужність, без якої усіх численних перешкод на шляху поступу просто не здолати. Аліна Петрівна якраз і поєднувала у собі усі найкращі та найнеобхідніші якості голови потужного аграрного господарства.

А доля все продовжувала випробовувати на міцність цю жінку. І в особистому житті також. Коханого чоловіка Аліна Петрівна втратила у 1981 році. Свою кровиночку, старшого сина, у 2002 році. Тоді ж нависла загроза втратити і «Зорю». Зруйнована система кооперації знищила відгодівельний комплекс, у структуру якого входили і м'ясокомбінати, такі, як Дарницький. Як наслідок, почала занепадати тваринницьку галузь СТОВ, тобто колишніх колгоспів. Не виключенням у цьому відношенні стала і «Зоря». Збанкрутували цукрозаводи, серед них і Синявський, економічний партнер

«Зорі». Для того, щоб вивести техніку в поле, потрібно було за тонну солярки віддавати по 3-5 тонн пшениці. А банківський кредит обдирав позичальника до нитки. До останніх днів свого життя Аліна Петрівна була впевнена, що без підтримки держави жодне аграрне підприємство не здатне буде ефективно займатись навіть вузькопрофільним виробництвом. На Заході та за океаном це зрозуміли давно. Сільське господарство там невіддільне від державних дотацій.

Відомо, що біда до господаря-хлібороба не ходить одна. Коли у «Зорі» вимерзла уся озимина, довелось таки і їй брати позичку, щоб пересіяти поля. Але зібраний урожай потрапив під обвальні ціни перекупників, адже держава уже давно відмовилась від гарантованої закупівлі продукції, виробленої аграрниками. «Зоря» опинилась у скрутні. І відразу ж на підприємство накинулись дільці, раді розтягти його на шматки, продати та перепродати. Однак Аліна Петрівна таки виборола «Зорю» у суді, а колектив підприємства гідно витримав усі перевірки та ревізії. Але земля, цей жирний пиріг, ринкова вартість якого під Києвом сягнула захмарних висот, багатьом не давала спокою. Керівнику «Зорі» для початку запропонували поділитись ним по хорошому. І це їй, Аліні Ведмідь, яка сімнадцятирічною дівчиною уже працювала агрономом у колгоспі та добре знала справжню ціну селянських мозолів. Вона вважала великим гріхом перед пам'яттю наших попередників віддавати нашу ж землю у жадібні і байдужі до неї руки. Славна господарка була переконана, що і нащадки нам цього не пробачать.

Останнє побачення Аліни Петрівни Ведмідь із Маслівським аграрним технікумом відбулось у червні 2007 року. До речі, попри скрутні часи, вона завжди знаходила можливість допомогти йому матеріально. Виступаючи перед студентами та на зустрічах колишніх випускників Маслівки, велика трудівниця обов'язково наголошувала: «Я за все вдячна своєму улюбленому навчальному закладові». У листопаді 2008 року технікум широко відзначав 100-ту річницю від дня народження одного із найвідоміших своїх випускників - академіка П.Х. Гаркавого. Його ім'я заклад із гордістю носить уже впродовж трьох десятиків літ. Та Аліна Петрівна Ведмідь цих урочистостей не побачила. За два місяці до цієї події вона загинула в автокатастрофі.

Однак хочеться вірити, що не тільки у казках правда завжди долає кривду. Бо якщо зорі спалахують тому, що це комусь потрібно, то і гаснуть вони також не із своєї волі. А запалити нову зорю на вітчизняному небосхилі можна тільки тоді, коли ти маєш її у своєму серці.